

Silvija Cuka

ASTROLOŠKI VODIČ ZA SLOMLJENA SRCA

Prevela s italijanskog
Gordana Breberina

■ Laguna ■

Naslov originala

Silvia Zucca

GUIDA ASTROLOGICA PER CUORI INFRANTI

Copyright © Silvia Zucca

License agreement made through: Laura Ceccacci Agency

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Zahvaljujem blogu Simon & The Stars
za savete iz oblasti astrologije
[Facebook.com/simonandthestars](https://www.facebook.com/simonandthestars)*

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Mom ocu
za njegov specijalni rođendan.
I mojoj majci,
koja me je naučila da čitam.*

UVOD

Zodijak može da sačeka

Ima dana kada to osećaš u kostima. Probudiš se i ubeđena si da ništa neće ispasti kako treba, da bi dobro uradila kada bi ostala u krevetu, okrenula se prema zidu i navukla jorgan preko glave.

U filmu bi se čuo moj glas izvan kadra kako govori da ne želim da ustanem i kako bih radije izvadila ispod kreveta kutiju na kojoj sam napisala: KOMPLET ZA PREŽIVLJAVANJE.

Osim fotografije trbušnjaka Hjua Džekmena, gumenih bombona i kesice kukuruza za kokice, u mom kompletu za preživljavanje nalaze se i filmovi, i dalje strogo na VHS kasetama, koji ne bi smeli da budu u videoteci filmofila za kakvog se izdajem... Nasuprot tri K, koja ne označavaju Kju kluks klan, već Kjubrika, Kjarostamija i Kusturicu, čiji su kompaktdiskovi izloženi na vidnom mestu u Ikeinoj biblioteci u dnevnoj sobi, ispod kreveta krijem problematične filmove, kao što su *Ja u ljubav verujem*, *Prljavi ples*, *Zgodna žena*, *Duh*...

Istina je da se, kad sve krene naopako, predoziram šećerom u celuloidnom formatu. Zašto baš tim filmovima, mahom

romantičnim komedijama iz osamdesetih i devedesetih? Zato što sam ja večita devojčica i za mene su ti filmovi poput Prustovih madlena. Već njihovi prvi kadrovi uspeavaju da me odvuku u zaštićeni i bezbedni svet mog detinjstva. Ubede me da u životu postoji red i da je, čak i kad nam se čini da ništa nije kako treba, srećan kraj tu, odmah iza ugla, u sto dvadesetom minutu, samo tren pre nego što krene špica.

Danas je jedan od onih dana. To mi je bilo jasno čim sam otvorila oči kad je zapištao budilnik. U iskušenju sam. U velikom sam iskušenju. Ali, naravno, potreba za kompletom za preživljavanje najčešće se javlja ponedeljkom, kad na poslu imam važan sastanak koji može da se uporedi samo sa zasedanjem Ujedinjenih nacija.

Znala sam da nije bila dobra ideja da sinoć ubrizgam sebi u venu *Večni sjaj besprekornog uma*. Pogotovo što sam rešila da zalijem i film i tugu bocom šampanjca *Filip Rederer*, namenjenu proslavi naše prve godišnjice, koja se nikad nije desila.

U životu ima i trenutaka kad svesno odlučimo da sami sebi naškodimo.

Zato, kad sklonim jorgan, mogu samo da zažalim zbog toga što sam noć završila u velikom stilu: grleći ve-ce šolju i lijući glupe suze između dva nadražaja za povraćanje.

Hodočašće u kuhinju: nadam se da će dupla doza kofeina delovati na mene kao odlazak u Lurd i probuditi me iz obamrlosti. A onda nastavljam da se ponašam po automatizmu, uključujem radio kako bih čula vesti i empatijski se obradovala zbog činjenice da je nekome gore nego meni.

Na kraju smognem hrabrost i zaputim se u kupatilo. *O bože!* U ogledalu je portret Dorijana Greja – ženska verzija u pižami. Zbog podočnjaka izgledam kao panda sa perikom.

Karlo, mrzim te, pomislim dok sakupljam sopstvene ostatke i ostatke gomile nezdrave hrane rasute po stanu.

Karlo je moj bivši, dugogodišnji dečko. Pet godina zabavljanja. Sedam meseci, dvanaest dana i četiri sata (minut manje ili više) zajedničkog života koji se završio pre skoro dve godine. Čovek bi, naravno, morao da izgradi novi život za dve godine i ja sam to i uradila. Ili sam bar pokušala, s obzirom na niz pogrešnih muškaraca na koje sam naletala posle njega (upravo mi je Đorđo, poslednji među njima, ostavio u nasledstvo onaj prokleti šampanjac). Problem je što su ostali dolazili i odlazili, a Karlo je sve vreme bio tu, premda nismo bili zajedno. Oduvek sam smatrala da je naša veza izlazila iz okvira onoga što se obično podrazumeva pod ljubavlju; ona je bila nešto složenije, nešto što nadmašuje fizičku privlačnost. Kao u filmu *Kad je Hari sreo Sali*.

U poslednje dve godine Karlov trosed mi je dva-tri puta poslužio kao utočište, onda kada bi mi pogrešni muškarci slomili srce. S druge strane, mogao je da računa na moje razumevanje kad mi je pričao u poverenju o svojim prolaznim vezama. Uvek svestan da će one biti upravo takve: *prolazne*.

Ali Karlo se ženi.

Za sedam meseci.

A ja sam to saznala na *Fejsbuku*. I to ne od njega, nego od one guske Kristine, koja je na svom zidu svima obznanila: *Trudna sam. Karlo i ja se venčavamo u septembru, na moj rođendan!*

Fantastično. Čestitam ti! I želim ti sve najbolje. I da se nosiš u tri lepe! Kad se samo setim da sam je u početku smatrala prijateljicom!

Ne radi se o tome da bih želela da budem na Kristininom mestu, ne, nego bih ja morala da se udam pre nego što se Karlo oženi. Pa uvek se kaže da žene imaju prednost, zar ne?

I ovde stižemo do mog drugog gorućeg problema: do mojih godina. Nisam baš u cvetu mladosti, s obzirom na to da sam prevalila tridesetu. Silno bih želela da nekoga

upoznam, da se ozbiljno zaljubim (po mogućstvu, i on u mene), osnujem porodicu... Ali čini mi se da imam velike šanse da ostanem usedelica, jer baš nemam sreće u ljubavi.

„CUB, COBAS i SDL potvrdili su da je počeo generalni štrajk gradskog javnog prevoza zakazan za danas. Podsećamo da je predviđeno obustavljanje saobraćaja od 8.45 do 15.00, a zatim od 18.00 do kraja radnog vremena...“

Dok sedim na ve-ce šolji sa glavom na kolenima rasejano slušam vesti na radiju.

„E, jebiga!“

Ova vest deluje na moje nerve kao adrenalinski tuš. Sastanak počinje u pola deset, a kola su mi na popravci do srede.

Aliče, probudi se! Kako si mogla da zaboraviš? Već je osam i četiri minuta, ukoliko je sat u kupatilu tačan. Ako se uzme u obzir da mi od kuće do tramvajске stanice treba desetak minuta, nemam ni dvadeset minuta da se iz junakinje filma Keri preobratim u niskobudžetsku verziju Aliče Basi.

Nema ništa od tuširanja. Nema ništa od peglanja kose. Nema ništa od mazanja noktiju. U stvari, ubaciću lak u tašnu, ko zna, možda ću imati vremena da namažem jedan sloj kad stignem u kancelariju.

Ubacujem u četvrtu brzinu i tražim po ormanu odeću u nekom od svojih standardnih stilova kako se ne bih previše mučila sa odabirom.

Najzad obaram rekord Karla Luisa i za tačno deset minuta izlazim iz kuće, proklinjući sindrom hroničnog nereda, zbog koga sam unapred odustala od potrage za kišobranom.

* * *

Po provali oblaka trčim ka tramvajskoj stanici kako bih se pridružila gomili ljudi koji kiselih lica čekaju četvorku.

Sad je osam i šesnaest minuta i neko više kako nema vremena za još jednu vožnju. Preračunavam se u sebi. Odavde do stanice metroa koja meni odgovara ima četvrt sata pešice... Već prelazim žurnim korakom preko ulice, ne obazirući se na kišu koja mi kvasi kosu i jaknu.

„Kakav usran dan! Kakav usran dan!“, nastavljam da režim kroz zube kao da je to neka mantra.

Dok stojim na semaforu, dobijam grdnju od osamdesetogodišnjakinje koja vuče kolica za pijacu. „Zar ne znate, gospođice, da ženama ne priliči da govore ružne reči? Zar ne želite da se udate?“

Bezobrazan odgovor mi je na vrh jezika, ali se usredsređujem na semafor. Upali se zeleno i ja potrčim, uštedevši dah i zauzdavši gnev.

Moje prugaste čarape mokre su do kolena i ja žalim što nemam kod sebe komplet za preživljavanje, a naročito film *Duh*. Tamo se bar radi o duhu, pa nema šanse da se, po završetku filma, predomisli, ostavi Demi Mur i napravi dete drugoj ženi.

„Žao mi je, gospodo, poslednji je već otišao“, kaže čovečuljak koji zatvara kapiju na stanici metroa.

Ne mogu da verujem. Ovo je noćna mora. Sigurno sam u prethodnom životu uradila nešto grozno kad sam zaslužila ovakav dan, možda sam prodavala prženu decu na Oktobarfestu divova ljudoždera, bila serijski uništitelj umetničkih dela ili bar producent užasnog rimejka filma *Gorštak*.

Hvatam se za poslednju slamku, pozivam broj taksija u svom smartfonu i nakon što četvrt sata čekam na pljusku, stiže moj anđeo spasilac – Vapiti 28 47.

„Dobar dan“, kažem prilično neodlučno taksisti.

Tip, koji ima upalo i preplanulo lice kao Krokodil Dandi, pilji kratko u mene, a onda mi pokaže novine na zadnjem sedištu. „Da li biste mogli da sednete na njih, gospođo? U protivnom, pokvasićete mi celo sedište.“

Naravno. Divota. Mrzim kad me oslovljavaju sa *gospođo*. A sad još moram i da umotam zadnjicu u novinsku hartiju, kao da sam brancin kupljen na pijaci. „Svakako“, odvratim ljubazno. Samo mi još treba da se svađam sa Krokodilom Dandijem i izložim opasnosti da budem izbačena iz kola kilometrima daleko od kancelarije.

„Baš je nezgodan ovaj štrajk, jel da?“, kaže krenuvši.

„Aha.“

„Sva sreća da je tu Vapiti.“

Vidim da me gleda u retrovizoru. Ima plave oči. Zbog njih, ali i zbog markantnih crta lica i prsluka od sjajnog skaja stvarno izgleda kao stari kauboj. O retrovizor je okačio neku vrstu indijanskog hvatača snova sa hrpom perja. „A šta je to?“, upitam ga.

„Drago mi je što ste me to pitali. Vapiti je kanadski los. U šamanskoj medicini smatra se svetom životinjom. On je simbol ravnoteže, osobe kojima je on duhovni vodič možda neće stići prve na cilj, ali će istrajati u onome što naume, a pritom neće potrošiti svu energiju.“

Ja se ipak nadam da će ovaj Vapiti stići na cilj do devet i petnaest.

„Izvinite što vam to kažem, ali imam utisak da vam nedostaje energija. U vašim godinama treba da počnete da se čuvate. Jeste li probali kristaloterapiju?“

U mojim godinama? *U mojim godinama?* Gospode bože, pomoz mi da sjašem sa ovog prokletog kanadskog losa prerušenog u sitroen! Pa koliko bi mi on godina dao? Dobro, nisam našminkana; i još imam krugove oko očiju kao panda;

kosa mi je trenutno verovatno gora od frizure Džonija Depa u *Edvardu Makazorukom*... ali, pobogu, nisam jednom nogom u grobu!

Ne, noga mi je u rupi i to minut kasnije, kada se Vapiti zaustavi ispred prilaza sedištu Mreže Mi-A-Mi, male TV stanice za koju svakodnevno dirinčim poslednjih deset godina. Čim sam otvorila vrata, ugazila sam u rupu punu vode. Super.

„Koliko vam dugujem?“, upitam zauzdavši grimasu koja odražava nešto između besa i gađenja.

„Dvadeset evra i šezdeset pet evroceniti. Može dvadeset dva i po.“

Otvorim novčanik. I shvatim da imam samo deset evra u gotovom. Sranje. I ko će sad to da kaže Vapitiju Krokodilu Dandiju? Već zamišljam sebe na kristaloterapiji posle kame-novanja. „Izvinite, samo malo...“

Kad podignem glavu, ugledam Rafaelu, svoju koleginicu, u besprekornom *Gučijevom* kišnom mantilu, sa kišobranom i odgovarajućim čizmama boje sleza. Svaka dlaka joj je na mestu. Kišne kapi je smerno izbegavaju.

„Opa! Vozimo se taksijem!“, kaže mi namignuvši. „Ima se, može se...“

„Sačekaj, Rafa! Možeš li da mi pozajmiš trinaest evra? Vratću ti na pauzi za ručak, otići ću do bankomata.“

„Ma naravno, draga. Jesi li sigurna da će ti biti dosta?“, pita me ona, pruživši mi novčanicu od dvadeset evra. „Uzmi, možeš da popiješ i čaj iz automata. Deluješ izmoždeno.“

Oprostim se od Dandija i krenem sa njom ka ulazu: nikad nisam bila toliko srećna dok sam otkucavala karticu. Uspela sam. Sada je devet sati i sedamnaest minuta. Imam četvrt sata da pokušam da se uljudim.

„O bože, Aliče, šta si to uradila sa suknjom?“ Rafa, koja je iza mene, upire prstom u moju zadnjicu.

Kad podignem jaknu, shvatim zašto: novinski članak mi se preslikao na pozadinu. Zahvaljujući Vapiti-Dandiju i njegovoj genijalnoj ideji da sednem, i to mokra, na novine.

Pozdravim se s njom na brzinu i sjurim niz stepenice koje vode do studija. Tamo su toaleti, ali i garderoba. Nadam se da ću pronaći nešto u svojoj veličini.

„Dobar dan.“

Ispred aparata za kafu, pored režije, stoji neki muškarac, koji se okrene prema meni i odmeri me od glave do pete. „Novi ste ovde? Izgubili ste se?“

Ja nova? Pre će biti da je on nov. Ako je suditi po njegovom stasu, farmerkama, magnetskom pogledu i prosedoj kosi, verovatno je kandidat za ulogu u *Ljubavnim jadima*, sapunici koju snimamo u studiju Alfa. Možda je danas audicija. Ovaj tip, koji pomalo liči na Ričarda Gira, samo je viši, ima, po mom mišljenju, velike šanse.

„Ja već dugo nisam nova ovde“, odgovorim Ričardu Giru, samo višem. „Ovo vam je polovna roba, ali proveren kvalitet...“, zaključim drsko. Kad sam nervozna, uvek izvalim neku glupost. A sada sam, svesna svog izgleda, fleke na zadnjici i njegovog prodornog pogleda, i te kako nervozna.

Onda produžim ka garderobi, gde pronađem dve suknje. Jedna je uska, ali drečavožuta; druga je crna suknjica sa faltama, koja i ne bi bila tako loša da nije prekrivena šljokicama. Mogu, dakle, da biram: ličiću ili na kanarinca ili na Britni Spirs. Opređeljujem se za Britni, jer šljokice, budući da su tamne, mogu da prođu.

„Odlično vam stoji. Koju emisiju vodite?“ pita me Ričard Gir, samo viši, popivši kafu i naciljavši korpu plastičnom čašom.

„Oh, ja... ne, ne vodim nikakvu emisiju...“, odgovorim i nasmešim se istopivši se od miline. Pa dobro, ako je pomislio da mogu ovakva pred kameru, možda i ne izgledam tako grozno.

„Tako sam i mislio, ali pošto uzimate suknju iz garderobe...“

Ja se već udaljavam, pošto sam mu mahnula rukom. Još mi nad glavom visi Damoklov mač sastanka koji počinje za manje od deset minuta.

Imam vremena samo da sredim kosu, koju protrljam papirom, i da se našminkam tek onoliko koliko je neophodno. Sad malo manje ličim na pandu, a malo više na bodljikavo prase. Živela životinjska farma!

„Oh, Aliče, konačno si stigla!“, obrati mi se Enriko, moj šef. „Pozovi restoran i naruči termos kafe. Donesi i papirne čaše. I salvete.“

Očigledno sam napravila kvalitativni skok u odnosu na honorarni posao konobarice u piceriji na dva koraka od kuće.

Kad stignem u salu, još nema nikoga, svi kasne. Imam vremena da poredam papire, olovke i bokale s vodom i proverim da li flomasteri za tablu pišu. A onda, budući da sam i dalje sama, pomislim kako možda imam minut vremena da sredim nokat sa koga mi se ogulio lak. Obaviću to očas posla.

Upravo dovršavam premazivanje nokta kad uđe Karlo, koji me pogleda i nasmeši se jedva primetno, kao krivac. O bože, taj ne bi mogao da sakrije ni da je ukrao bombonu. Razume se, pravim se luda. Kodeks ponašanja koga se pridržavaju prave, jake i nezavisne žene propisuje mi da se pretvaram kako me je baš briga. Nastavljam da premazujem lakom i ostale nokte, zureći u šake kao da sam Leonardo koji slika Mona Lizu.

Krajičkom oka vidim kako Karlo seda daleko od mene. Dobro. Duvam u nokte i ženstveno mrdam prstima. Samo sam ja važna, ostatak sveta ne postoji.

A onda se neko nakašlje.

Podignem pogled.

Svi su stigli. Rafa vrti glavom i prilazi Enriku kako bi mu šapnula nešto na uvo. Kristina hvata za mišicu Karla, kome je čelo nabrano i ima pomalo tužan izraz lica A ispred table stoje direktor televizijske mreže i Ričard Gir, samo viši. Ovaj drugi se ponovo nakašlje. „Pa dobro, ako je gospođica završila sređivanje noktiju, možemo da počnemo, gospodine direktore.“

Zažmurim. Mislim na video-kasetu *Prljavi ples* ispod mog kreveta. *Nobody puts Baby in the corner!*¹ Ona onda samouvereveno ustane i pokaže svima ko je i šta je, iako je ružnjikava i ima veliki nos. Osveta tobožnjih usedelica.

Ja, međutim, ostajem skamenjena, pošto nema Patrika Svevizija da mi pruži ruku. Uostalom, ja njemu ne bih ni mogla da je pružim, jer bi mi se pokvario lak na noktima.

Umesto njega, tu je tip za koga sam mislila da je zgodni glumac, jedan od onih koji izgovore tri replike i odmah umisle da su Robert de Niro u *Taksisti*. Nema više onaj ljubazni smešak sa kojim me je pozdravio kod aparata za kafu. Pogled mu je strog dok zuri u mene kroz uske proreze između kapaka.

„E pa dobro“, kaže gospodin direktor ne bi li privukao našu pažnju, „kao što znate, naša TV stanica je mala. To je mala porodica koja želi da raste. Došao je trenutak da to uradimo, da napravimo taj korak i postanemo važna televizijska mreža. To će zahtevati napor svih nas, pošto neće biti lako, s obzirom na to da je kriza. Ali promena je neophodna, inače ćemo propasti. Imajući u vidu planiranu reorganizaciju, gospodin Davide Nardi došao je da nam pomogne. On će u narednim mesecima pratiti i ocenjivati rad u firmi, a onda će

¹ Eng.: Niko neće gurati Bejbi u čošak. (Prim. prev.)

nam reći šta treba da preduzmemo. Gde treba da menjamo, primimo nove ljude... a gde ćemo *kresati*...“

Trepćem i gledam Nardija, kao da ga vidim prvi put, ili bolje rečeno, vidim ga sa crnim ogrtačem i srpom. Došao je da seče glave, pošto ga je direktor pozvao da otpusti višak zaposlenih.

A ja sam mu se predstavila u najgorem mogućem izdanju: najpre zbog suknje, a onda i mazanja noktiju.

Kad se sastanak završi, Rafa me skrušeno lupi po ramenu, sa izrazom lica sa kojim se opraštamo od nekoga ko je na samrti. „Ne moraš da žuriš da mi vratiš dug za taksi, maločas sam podigla pare. Znaš ti mene: *uvek* na sve mislim“, kaže pogledavši Nardija. Čak mu je i namignula.

Došlo mi je da se ispovraćam. Dok izlazim u hodnik, čujem kako Nardi kaže: „Naravno, vaše ideje za razvoj mreže biće dobrodošle. Ko ima na umu neku novu, zanimljivu emisiju, neka slobodno iznese predlog i on će biti razmotren.“

Recimo, emisija pod nazivom – *Lako do novog posla?* Bacila sam u kantu za đubre desetogodišnje iskustvo, diplomu iz komunikologije i šou-biznisa i diplomu Škole za film!

„Tu su klice.“

Podignem glavu, do tada zaronjenu u ruke. Sedim na podu jedne od kabina u toaletu, nalakćena na spuštenu dasku. Činilo mi se da je to idealno mesto za razmišljanje o mojoj budućnosti.

Pređa mnom je neki visok, mišićav plavokosi momak sa upadljivom mindušom u levoj ušnoj školjci. „Molim?“

On mi se nasmeši, čučne kraj mene i odmahne glavom. „Izvini što to kažem, draga moja, ali ne izgledaš nimalo privlačno.“

„Recimo da ovo nije moj dan.“ Uzdahnem. „Prolazim kroz težak period. Ništa ne ide kako treba. Baš ništa.“

On spusti ruku na moju. Na srednjem prstu nosi prsten sa čudnim simbolima. „Znam“, kaže klimnuvši glavom.

Pogledam ga u oči, izgleda kao da stvarno zna. Imam utisak da ima odgovore na sva pitanja. Kao dobra vila iz Pepeljuge, samo što je muško, ima blajhanu kosu, oči su mu oivičene ajlajnerom i nosi mindušu.

Dobroćudno me pogleda, pa kaže: „Ti si Vaga, jel da?“

O V A N

Znate one čestite muškarce, one grube kauboje koji nikad ništa ne pitaju, prvenstveno zato što ne umeju da sročē složenu rečenicu? To vam je Ovan: jednostavan tip koga mogu da zadive događaji poput pronalaska vatre ili točka, ali je genetski nesposoban da shvati nijanse, kao što je osećaj za higijenu i kavaljerstvo, koje smatra neprimerenim simptomima seksualnog promiskuiteta.

Ukratko, Tarzan je sigurno bio Ovan. Ako nećete da skidate svog muškarca s drveta ili da ga izvodite triput dnevno kako bi obavio fiziološke potrebe, zaobiđite Ovna.

Neobična sudbina ih je odvukla u plavetno nebo vage

Tako je sve počelo. Kada se govori o ključnim trenucima u životu, čovek očekuje da se oni dese kad je na vrhuncu energije. Ukratko, izdepilirani i namirisani. Ali ja uvek moram da se razlikujem od drugih i ključni trenutak u životu moram da doživim dok sedim u kabini ve-cea na poslu, još mokre kose i sa maskarom razlivenom po obrazima.

„Va... Vaga?“, ponovim.

„To je horoskopski znak“, objasni mi on.

„Znam šta je Vaga“, odvratim. Ali stvarno sam zapanjena, pošto je pogodilo. Ja sam stvarno Vaga.

On ustane, ne odvajajući pogled od mene, i pruži mi ruku. Prihvatim je. Topla je i stisak mu je siguran dok mi pomaže da ponovo zauzmem uspravan položaj kakav dolikuje pripadnici vrste *Homo Sapiens Sapiens*.

„Izvini, ali ja ipak ne verujem u to. Astrologija je za lakoverne. Nismo više u srednjem veku.“